

"İkramın izharı, tahdis-i nimettir. Kisbin medhali yoktur; nefsi onu kendine isnad etmez." ifadesini izah eder misiniz?

Bu ifadeyi daha doğru anlamak için, yer aldığı paragrafı buraya almakta fayda vardır. Devamında da izahı üzerinde duracağız.

"...Eğer kerametle müşerref olan bir şahıs, bilerek harika bir emre mazhar olursa, o halde eğer nefs-i emmâresi bâki ise, kendine güvenmek ve nefsine ve keşfine itimad etmek ve gurura düşmek cihetinde istidraç olabilir. Eğer bilmeyerek harika bir emre mazhar olursa: Meselâ, birisinin kalbinde bir sual var. İntâk-ı bilhak nevinden ona muvafık bir cevap verir; sonra anlar. Anladıktan sonra kendi nefsine değil, belki kendi Rabbisine itimadı ziyadeleşir ve '*Beni benden ziyade terbiye eden bir Hafizim vardır.*' der, tevekkülünü ziyadeleştirir. Bu kısım, hatarsız bir keramettir; ihfâsına mükellef değil. Fakat fahr için, kasten izharına çalışmamalı. Çünkü, onda zâhiren insanın kisbinin bir medhali bulunduğundan, nefsine nispet edebilir."

"Amma *ikram* ise, o, kerametın selâmetli olan ikinci nevinden daha selâmetli, bence daha âlidir. İzharı, tahdis-i nimettir. Kisbin medhali yoktur; nefsi onu kendine isnad etmez." (1)

İkramın, kerametten farkı, kişinin kendisinde hiç bir liyakat görmemesi ve liyakatsizliğine inanmasıdır. Üstad'ın ifadesi ile:

"Bütün dünya onu medhu sena etse inandıramayacak ki kendisi iyidir, kemal sahibidir."

Bu vasıfları haiz birisi, elinde zuhur eden harika hallerden ötürü kibir ve gurura girmez, her şeyi Rabb'isine isnad eder; zira bilir ki, kendi gayret ve kesbiyle bunu yapmamıştır.

Diğer bir vechesi de şudur: Bir fevkaladelik, elinde zuhur eden kişinin zahiri konumu da müsaid değilse, başkası da, o fiilleri ona isat etmez, doğrudan Allah'a verir. Şöyle bir misal verelim:

Hiç okuma yazma bilmeyen birisi, birden, yarım saat içinde mükemmel bir şiir veya

kitap yazsa, bunun kendi kesbi olmadığı hem kendisi ve hem de çevresindekiler tarafından bilineceği için, başka yerde bunu anlatmanın gurur ve kibir eseri olmayacağı malumdur. Dikkatler yazana değil, yazdırana gidecektir. Ama önemli bir şair yazacak olursa, başka yerlerde anlatmanın kendisine isnat edilme ihtimali kuvvetli olduğundan, anlatmaması daha doğru olur.

Bediüzzaman'ın etrafında toplanan cemaatin durumu ile yaptıkları hizmetleri mukayase ettiğimizde, ortaya okuma yazma bilmeyen, ancak mükemmel bir eser yazan kişinin durumu gibidir. O yüzden buna dense dense bir **ikram-i ilahi** denir. ikram ise, "**Nimetimi tahdis edin**" âyetinin hükmü gereği anlatılabilir. Zira nazarlar, nimeti verene gidecektir.

(1) bk. [Mektubat, Dokuzuncu Mektup.](#)